

Phillis Levin**Ruda**

V sredici življenja
 čaka praznina:
 koši, ki smo jih pletli
 za sadje in les,
 v njih je le zrak.
 Mnogi so o tem tožili,
 upravičeno so ječali.
 Kdo bi si bil mislil:
 po nebesnih kolesljih in
 karnevalih se je vse
 ustavilo; tog, zmrznjen
 pogreb po žetvi.
 Sonce zahaja opoldne,
 jezik slabi.
 Veliki prostori med zvezdami
 niso osupli.
 Konec življenja
 se začenja v sredi,
 ko se moramo prebijati
 skozi viharje peska, sodre
 in ruševih se streh
 in omotani v plašč tišine
 blagoslavljeni nevesele embleme
 in težko pot pred nami.

Čistina nad oblaki

Ovce pritiskajo k soncu
 in iščejo gospodarja —
 Kaj imamo, da bi jim lahko dali?

Nevzdržen, siv in staljen
 prostor visi v spraznem
 paviljonu, imenovanem spomin.

Za nas razgrnjeni pašniki
 na iluminiranem pergamentu
 s pompoznimi znaki

Ponujajo pokrajino, ki je
 druga. Dajemo, kar
 lahko izgubimo, ne da

bi izgubili preveč svetlobe,
 ker boli verjeti, da nič
 in nihče ne zna brati

naše glasbe. Boli verjeti,
 da nam jo te ovce, tako
 polne svetle lakote,

ki žive za to luč, njihove
 skrite črne oči, težke
 od resnice, branijo.

Hrano ali boga iščejo,
 daleč v lahkotnosti
 svojega kraljestva.

Brooklynški botanični vrt

Bil je zajčji obraz v mraku
 in dvojna vrsta klopi,

vase je zbirala sence,
 ki so se skozi njih najine stopinje prebile.

Polna luna je
 padla skozi oblak.

Kar me je spomnilo, kako si pomežiknil,
 ko je kaplja dežja

zadela tvoje lice, in poljubila sem jo,
 preden je padla.

Pozneje sem se spraševala, ali bi padla
ali kar zginila.

Potem sva se skušala poljubljati
z odprtimi očmi,

temna ribnika,
ki se potapljata drug v drugega,

dokler nisva videla,
da se drugo od izgubljenosti zapira.

Tekla sva skozi prvi sneg
mimo zaledenelega ribnika.

Kar se vrača, je,
da sva se pogovarjala, kako prihaja pomlad,

kako sva opazovala
bele lokvanje, ki so

počasi veneli prejšnjo jesen.
Kako sem si te začela želeli v svojem življenju

in te begati
s svojo rumeno lilijo.

Črček

Ko sva v deželi,
kjer je lepo, hodili
navzdol po hribu poletne svetlobe,
je padel na zemljo
črček. Pok njegovega
oklepa nama je ustavil korak.
Tvoja mati se je obrnila
in ti prav tako. »Je Phillis
stopila nanj?« V prevodu
je bilo razumeti, kot da to
visoko ameriško dekle povzroča
težave, kamor pride. Ne,
samo padel je z drevesa
v predmestju Tokia;
nihče ni bil kriv,
ni bilo vzroka, razen
če ni bil vetrič za to
odgovoren.

Nič,
 v nobenem jeziku, v nobenem
 kriku, ni podobno temu
 zvoku. Bil je glas smrti,
 smrtni šklepet, odvrtna
 nekrvava bitka insektov.
 Brenčalo je, kot bi
 otrok premočno navil
 igračo, se uničevalo s
 svojim lastnim gibanjem.
 Končni alarm, besno
 živalsko posnemanje stoletij
 v krogih. Ni in ni prenehalo. Čas
 je prebodlo, vsi zlogi
 so bili absurdni, ko sva stali
 skupaj na poletnem griču in
 poslušali krut refren nepotrebne
 mehanične bolečine.

Prevedel Tomaž Šalamun

Črtež